

De keuze
(The Choice)

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me

The Longest Ride

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Lieve John

De gelukkige (The Lucky One)

De terugkeer

Het laatste lied (The Last Song)

De wens

Droomland

Nicholas Sparks

De keuze

(The Choice)

Wat zou jij doen voor de liefde van je leven?

Vertaald door Harmien Robbroch

Eerste druk 2016
Vierde druk 2025

ISBN 978-90-492-0953-7
ISBN 978-94-023-0411-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Choice*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing, a division of
Hachette Book Group, Inc.
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © stock.adobe.com en shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2007 Nicholas Sparks
Nederlandstalige uitgave © 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor de familie Lewis:
Bob, Debbie, Cody en Cole.
Mijn familie.*

Proloog

Februari 2007

Verhalen zijn zo uniek als de mensen die ze vertellen, en de beste verhalen hebben een verrassend einde. Tenminste, dat zei de vader van Travis Parker vroeger altijd. Travis kon zich nog herinneren hoe zijn vader dan naast hem op bed ging zitten en moest glimlachen als Travis hem om een verhaaltje smeekte.

‘Wat voor verhaaltje wil je horen?’ vroeg zijn vader dan.

‘Het beste ooit,’ was Travis’ antwoord.

Meestal bleef zijn vader even stil zitten, waarna zijn ogen oplichtten. Dan sloeg hij zijn arm om Travis heen en vertelde hij op de perfecte toon een verhaal dat Travis vaak nog lang wakker hield nadat zijn vader het licht had uitgedaan. Het zat altijd vol avontuur en gevaar en opwindende reizen die plaatsvonden in en rond het kleine kustplaatsje Beaufort in North Carolina, de plek waar Travis Parker was opgegroeid en nu nog altijd woonde. Gek genoeg kwamen er bijna altijd beren in voor. Grizzlyberen, bruine beren, kodiakberen... Zijn vader maalde niet om de realiteit als het om de natuurlijke habitat van de beer ging. Hij richtte zich op huiveringwekkende achter-

volgsscènes door zanderige laaglanden, waardoor Travis tot op de middelbare school nachtmerries had van wilde ijsberen op Shackleford Banks. Maar hoe bang de verhalen hem ook maakten, altijd vroeg hij opnieuw: ‘En toen?’

Voor Travis leken die dagen wel de onschuldige restanten van een ander tijdperk. Hij was nu drieënveertig en terwijl hij zijn auto op de parkeerplaats van het Carteret General Hospital zette waar zijn vrouw de afgelopen tien jaar had gewerkt, dacht hij weer aan de vraag die hij zijn vader steeds opnieuw had gesteld.

Toen hij was uitgestapt, pakte hij de bloemen die hij had meegenomen. De laatste keer dat hij zijn vrouw had gesproken, hadden ze ruzie gehad, en hij wilde niets liever dan zijn woorden terugnemen en het goedmaken. Hij had geen enkele illusie dat de bloemen haar milder zouden stemmen, maar wist ook niet wat hij anders moest doen. Natuurlijk voelde hij zich schuldig, maar getrouwde vrienden hadden hem ervan verzekerd dat schuldgevoel de hoeksteen van een goed huwelijk was. Het betekende dat er een geweten in werking was, dat normen en waarden in ere werden gehouden, en redenen om je schuldig te voelen kon je maar beter vermijden. Zijn vrienden gaven hun eigen falen op dit gebied soms toe en Travis ging ervan uit dat elk stel dit meemaakte. Hij veronderstelde dat zijn vrienden het hadden gezegd om hem te helpen, om hem gerust te stellen dat niemand volmaakt was, dat hij niet zo streng voor zichzelf moest zijn. ‘Iedereen maakt fouten,’ hadden ze gezegd, en ook al had hij geknikt alsof hij hen geloofde, hij wist dat ze nooit zouden begrijpen wat hij doormaakte. Dat konden ze niet. Hun vrouwen sliepen per slot van rekening ’s nachts nog altijd naast hen. Geen van allen waren ze ooit drie maanden uit elkaar geweest en geen van hen vroeg zich af of hun huwelijk ooit weer zou worden wat het was geweest.

Terwijl hij de parkeerplaats overstak, dacht hij aan zijn beide

dochter, zijn baan, zijn vrouw. Nergens kon hij op het moment veel troost uit putten. Hij had het gevoel dat hij in bijna alles in zijn leven faalde. Geluk leek de laatste tijd even ver weg en onbereikbaar als het reizen door de ruimte. Zo had hij zich niet altijd gevoeld. Hij kon zich herinneren dat er een lange periode was geweest waarin hij heel gelukkig was. Maar dingen veranderen. Mensen veranderen. Veranderingen waren van die onvermijdelijke natuurwetten die hun tol eisen van mensenlevens. Er worden fouten gemaakt, gevoelens van spijt ontstaan en het enige wat overblijft zijn de onaangename gevolgen die iets eenvoudigs als uit bed komen bijna afnattend maken.

Hoofdschuddend liep hij naar de ingang van het ziekenhuis en hij zag weer voor zich hoe hij als kind naar de verhalen van zijn vader had geluisterd. Zijn eigen leven was het mooiste verhaal geweest, mijmerde hij, een verhaal dat een goede afloop had moeten hebben. Terwijl hij de deur opentrok, voelde hij de vertrouwde golf van herinneringen en spijt over zich heen komen.

Pas later, toen hij zich weer door de herinneringen liet overspoelen, vroeg hij zich af wat er nu zou gebeuren.

Deel 1

1

Mei 1996

‘Waarom wilde ik je hier ook alweer bij helpen?’ Kreunend en met een rood hoofd probeerde Matt de jacuzzi naar het pas uitgezaagde gat in het houten terras te duwen. Hij gleed weg en voelde hoe zweetdruppels over zijn voorhoofd liepen en in zijn ogen prikten. Het was warm, veel te warm voor begin mei. Veel te warm voor deze klus, dat was een ding dat zeker was. Zelfs de hond van Travis, Moby, lag in de schaduw te hijgen met zijn tong uit zijn bek.

Travis Parker stond naast hem tegen het enorme gevaarte te duwen en slaagde erin zijn schouders op te halen. ‘Omdat je dacht dat het leuk zou zijn,’ zei hij. Hij boog zijn hoofd en duwde. De jacuzzi, die wel bijna tweehonderd kilo moest wegen, verschoof weer een paar centimeter. In dit tempo zou het ding... ach, komende week misschien op zijn plek staan.

‘Dit is belachelijk,’ zei Matt. Hij zette zijn hele gewicht tegen de kist en bedacht dat ze eigenlijk een span ezels nodig hadden. Zijn rug deed zeer. Even stelde hij zich voor hoe zijn oren van zijn hoofd werden geblazen door de inspanning, zoals de flesraketten die hij en Travis vroeger lanceerden.

‘Dat heb je al gezegd.’

‘En er is geen ruk aan,’ steunde Matt.

‘Dat heb je ook al gezegd.’

‘En het wordt heus niet gemakkelijk om dat ding te installeren.’

‘Natuurlijk wel,’ zei Travis. Hij ging rechtop staan en wees naar de letters op de kist. ‘Zie je? Daar staat het: GEMAKKELIJK TE INSTALLEREN.’ Vanaf zijn plekje onder de schaduwrijke boom blafte Moby, een raszuivere boxer, alsof hij het wilde beamen en Travis glimlachte veel te zelfvoldaan.

Matt keek nijdig en probeerde op adem te komen. Hij haatte die blik. Nou ja, niet altijd. Meestal genoot hij van het toevalloze enthousiasme van zijn vriend. Maar vandaag niet. Vandaag absoluut niet. Hij pakte zijn bandana uit zijn achterzak. Die was nat van het zweet waardoor de achterkant van zijn spijkerbroek er natuurlijk niet uitzag. Hij wreef ermee over zijn gezicht en wrong de bandana met een snelle beweging uit. Zweet druppelde als een lekkende kraan op zijn schoen. Hij staarde er bijna gebiologeerd naar voordat hij voelde hoe het door de dunne stof sijpelde en zijn tenen een glibberig gevoel gaf. Echt geweldig. ‘Als ik het me goed herinner, zei jij dat Joe en Laird ons zouden komen helpen met dit “projectje” en dat Megan en Allison hamburgers zouden grillen, dat we bier zouden drinken en dat... o ja, dat het installeren van dit ding niet meer dan een paar uurtjes zou duren.’

‘Ze komen ook,’ zei Travis.

‘Dat zei je vier uur geleden ook.’

‘Ze zijn kennelijk wat laat.’

‘Misschien heb je ze gewoon niet gebeld.’

‘Natuurlijk heb ik ze wel gebeld. Ze nemen de kinderen ook mee. Heus.’

‘Hoe laat?’

‘Zo meteen.’

‘Ja ja,’ antwoordde Matt. Hij propste de bandana weer in zijn

zak. ‘En even voor de duidelijkheid... Als ze niet snel komen, hoe wou je dat ding dan met zijn tweeën op zijn plek laten zakken?’

Travis wuifde dit probleem weg en richtte zich weer op de kist. ‘Dat verzinnen we nog wel. Moet je zien wat we al gedaan hebben. We zijn al bijna halverwege.’

Matt keek weer boos. Het was zaterdag... zaterdag! Zijn dag voor ontspanning en leuke dingen, zijn kans om even te ontsnappen aan de sleur, de rust die hij had verdiend na vijf dagen bij de bank, een dag die hij nodig had. Hij was verdorie kredietspecialist! Hij hoorde met papieren te schuiven, niet met jacuzzi’s te sjouwen! Hij had nu naar de Braves tegen de Dodgers kunnen kijken! Hij had kunnen golfen! Hij had naar het strand kunnen gaan! Hij had met Liz kunnen uitslapen en daarna naar haar ouders kunnen gaan zoals ze meestal op zaterdag deden, in plaats van bij het krieken van de dag op te staan en acht uur lang in de brandende zuidelijke zon te zwoegen...

Hij bleef even staan. Wie hield hij nou voor de gek? Als hij hier niet was, zou hij dus inderdaad de hele dag bij de ouders van Liz zitten en dat was de voornaamste reden geweest om ja te zeggen toen Travis hem om hulp had gevraagd. Maar daar ging het niet om. Waar het om ging, was dat hij hier geen zin in had. Echt niet.

‘Ik heb hier geen zin in,’ zei hij. ‘Echt niet.’

Travis hoorde hem kennelijk niet. Hij had zijn handen weer op de kist gelegd en zette zich schrap. ‘Klaar?’

Verbitterd liet Matt zijn schouder zakken. Hij stond te trillen op zijn benen. Te trillen! Hij wist nu al dat hij morgenochtend een dubbele dosis Advil nodig had. In tegenstelling tot Travis ging hij niet vier keer per week naar de sportschool, squashte hij niet, liep hij niet hard en ging hij niet duiken op Aruba of surfen op Bali of skiën in Vail. ‘Er is geen ruk aan, weet je dat?’

Travis knipoogde. ‘Dat heb je al gezegd, weet je nog?’

‘Wauw!’ zei Joe, toen hij met opgetrokken wenkbrauwen om de jacuzzi heen liep.

De zon ging onder en gouden lichtstralen weerkaatsten op het water in de baai. In de verte vloog een reiger tussen de bomen op die sierlijk over het water gleed en het licht verstrooide. Joe en Megan en Laird en Allison waren net een paar minuten geleden samen met de kinderen gearriveerd en Travis gaf hen een rondleiding.

‘Dat ziet er fantastisch uit! Hebben jullie dit vandaag met zijn tweeën gedaan?’

Travis had een biertje in zijn hand en knikte. ‘Het viel wel mee,’ zei hij. ‘Volgens mij vond Matt het zelfs leuk.’

Joe keek naar Matt, die languit op een strandstoel met een koude lap over zijn gezicht lag. Zelfs zijn buik – Matt had altijd al een buikje gehad – leek slap te hangen.

‘Dat zie ik.’

‘Was hij zwaar?’

‘Als een Egyptische sarcofaag!’ zei Matt schor. ‘Zo’n gouden waar je een hijskraan voor nodig hebt!’

Joe schoot in de lach. ‘Mogen de kinderen erin?’

‘Nog niet. Ik heb hem net gevuld en het duurt even voordat het water op temperatuur is. De zon helpt wel.’

‘Met die zon is het water in een paar minuten warm!’ kreunde Matt. ‘Seconden!’

Joe grinnikte. Laird en de andere drie hadden vanaf hun kleutertijd bij elkaar op school gezeten.

‘Zware dag, Matt?’

Matt trok de lap weg en keek nijdig naar Joe. ‘Je hebt geen idee. En fijn dat jullie ook zo op tijd waren.’

‘Vijf uur,’ zei Travis. ‘Als ik had geweten dat jullie hulp nodig hadden, was ik eerder gekomen.’

Langzaam richtte Matt zijn blik op Travis. Soms had hij echt een bloedhekel aan zijn vriend.

‘Hoe is het met Tina?’ vroeg Travis, om het over iets anders te hebben. ‘Komt Megan nog aan slapen toe?’

Megan stond aan de andere kant van het terras met Allison te praten en Joe keek even hun kant op. ‘Een beetje. Tina hoest niet meer en ze slaapt weer de hele nacht door, maar ik denk wel eens dat Megan er gewoon niet voor gemaakt is om te slapen. Tenminste niet sinds ze moeder is. Ze staat zelfs op als Tina geen geluid maakt. Alsof ze wakker wordt van de stilte.’

‘Ze is een goede moeder,’ zei Travis. ‘Altijd al geweest.’

Joe wendde zich tot Matt. ‘Waar is Liz?’ vroeg hij.

‘Die kan elk moment komen,’ antwoordde Matt op een toon alsof hij uit de dood opstond. ‘Ze is vandaag bij haar ouders geweest.’

‘Enig,’ zei Joe.

‘Niet naar doen. Het zijn lieve mensen.’

‘Ik meen me te herinneren dat jij eens hebt gezegd dat je je hoofd in de oven zou stoppen als je nog één keer de verhalen van je schoonvader over zijn prostaatkanker moest horen of als je nog één keer moest luisteren hoe je schoonmoeder zat te piekeren over het feit dat Henry weer was ontslagen... ook al was het niet zijn schuld.’

Matt kwam moeizaam overeind. ‘Dat heb ik niet gezegd!’

‘O, jawel.’ Joe knipoogde naar Matts vrouw, Liz, die net om de hoek van het huis kwam, samen met Ben die met onvaste stapjes voor haar uit dribbelde. ‘Maar maak je niet druk. Van mij zal ze het niet horen.’

Matts blik schoot zenuwachtig van Liz naar Joe en weer terug om te zien of ze het had gehoord.

‘Dag, allemaal!’ riep Liz, en ze zwaaide vriendelijk, terwijl ze Ben bij de hand pakte. Ze liep regelrecht naar Megan en Allison. Ben trok zich los en hobbelde naar de andere kinderen in de tuin.

Joe zag dat Matt opgelucht ademhaalde. Hij grinnikte en zei

zachtjes: ‘Aha... Matts schoonouders. Heb je die soms gebruikt om hem te bewerken?’

‘Misschien heb ik ze genoemd,’ zei Travis met een grijns.

Joe schoot in de lach.

‘Waar hebben jullie het over?’ vroeg Matt wantrouwig.

‘Niets!’ riepen de twee mannen in koor.

Toen de zon onder was gegaan en het eten op was, ging Moby aan Travis’ voeten liggen. Terwijl Travis luisterde hoe de kinderen vrolijk in de jacuzzi spetterden, merkte hij dat er een volstaan gevoel over hem heen kwam. Van dit soort avonden kon hij zó genieten, als mensen lachten en elkaar goedmoedig plaagden. Het ene moment zat Allison met Joe te praten, het volgende moment kwebbelde ze met Liz en dan weer met Laird of Matt, enzovoort. Iedereen zat ontspannen rond de tuintafel. Geen schone schijn, niemand die iemand anders wilde imponeren of in verlegenheid wilde brengen. Zijn leven was net een bierreclame, dacht hij wel eens, en meestal was dat goede gevoel genoeg voor hem.

Zo nu en dan stond een van de vrouwen op om bij de kinderen te kijken. Laird, Joe en Matt daarentegen vervulden hun opvoedkundige plicht door zo nu en dan hun stem te verheffen om de kinderen tot rust te manen of te voorkomen dat ze elkaar plaagden of per ongeluk pijn deden. Ach, zo nu en dan had een van de kinderen wel een driftbui, maar de meeste problemen werden opgelost met een snelle kus op de zere knie of een omhelzing die er op een afstand even lief uitzag als het voor het kind moest zijn om te voelen.

Travis keek de tafel rond, blij dat zijn jeugdvrienden niet alleen goede echtgenoten en vaders waren geworden, maar ook dat ze nog deel uitmaakten van zijn leven. Zo ging het niet altijd. Op zijn tweeëndertigste wist hij dat het leven soms een gok was en hij had vele ongelukken en valpartijen overleefd,

waarvan sommige veel meer leed hadden moeten veroorzaken dan ze hadden gedaan. Maar dat was het niet alleen. Het leven was onvoorspelbaar. Andere mensen die hij had gekend waren al omgekomen bij een auto-ongeluk, waren al getrouwd en weer gescheiden, waren aan de drugs of aan de drank geraakt of hadden het kleine plaatsje simpelweg verlaten, hun gezichten slechts een vage herinnering. Hoe was het mogelijk dat zij vieren, die elkaar als sinds de kleuterschool kenden, nu begin dertig waren en nog weekenden met elkaar doorbrachten? Op de een of andere manier hadden ze hun puberacne, problemen met meisjes en druk van ouders overleefd, waren ze alle vier met verschillende carrières voor ogen ergens anders gaan studeren en waren ze vervolgens een voor een weer teruggekeerd naar Beaufort. Ze waren veel meer familie dan vrienden, inclusief de geheime blikken en gedeelde ervaringen die een buitenstaander nooit helemaal zou kunnen begrijpen.

En wonder boven wonder konden hun vrouwen het ook goed met elkaar vinden. Ze hadden verschillende achtergronden en kwamen uit andere delen van de staat, maar het huwelijk, het moederschap en de eindeloze stroom dorpsroddels waren genoeg voor hen om elkaar regelmatig te bellen en een band met elkaar op te bouwen als verloren gewaande zussen. Laird was als eerste getrouwd. Hij en Allison waren in het huwelijksbootje gestapt nadat ze aan Wake Forest waren afgestudeerd. Joe en Megan waren een jaar later naar het altaar geschreden nadat ze tijdens hun laatste jaar aan de universiteit van North Carolina verliefd waren geworden. Matt had aan Duke gestudeerd, had Liz hier in Beaufort ontmoet en een jaar later waren ze getrouwd. Travis was bij alle drie getuige geweest.

De afgelopen jaren waren er natuurlijk wel dingen veranderd, voornamelijk door de gezinsuitbreidingen. Laird kon niet altijd meer mee mountainbiken, Joe kon niet alles uit zijn handen laten vallen om in Vail te gaan skiën en Matt deed niet langer

zijn best om hem in bijna alles bij te houden. Maar dat was niet erg. Ze hadden nog steeds tijd voor elkaar, en samen met de drie mannen én met een goede planning was hij nog altijd in staat van zijn weekenden te genieten.

Travis was zo in gedachten verzonken dat hij niet in de gaten had gehad dat het gesprek was stilgevallen. 'Heb ik iets gemist?'

'Ik vroeg of je Monica de laatste tijd nog hebt gesproken,' zei Megan op een toon die Travis liet weten dat hij stout was geweest. Alle zes hadden ze iets te veel belangstelling voor zijn liefdesleven, vond hij. Het probleem met getrouwde mensen was dat ze kennelijk vonden dat iedereen getrouwd moest zijn. Iedere vrouw met wie Travis uitging werd onderworpen aan een subtiel maar keiharde evaluatie, vooral door Megan. Op dat soort momenten nam zij de leiding en probeerde ze altijd te achterhalen wat Travis in een vrouw zocht. En op zijn beurt vond Travis niets zo leuk als haar te plagen.

'De laatste tijd niet,' zei hij.

'Waarom niet? Ze is leuk.'

En ze is ook meer dan een beetje neurotisch, dacht Travis. Maar daar ging het niet om.

'Omdat ze me heeft gedumpt, weet je nog?'

'Nou en? Dat betekent niet dat ze niet wil dat je haar belt.'

'Ik dacht dat het dat nou juist wél betekende.'

Megan, Allison en Liz staarden hem aan alsof hij er echt niets van begreep. De mannen leken hier zoals gebruikelijk van te genieten. Het was een vast onderdeel van hun avonden.

'Jullie hadden toch ruzie?'

'Ja, en?'

'Heb je er wel eens bij stilgestaan dat ze het alleen heeft uitgemaakt omdat ze boos was?'

'Ik was ook boos.'

'Waarom?'

'Omdat ze vond dat ik naar een psycholoog moest.'

‘En laat me raden... Jij zei dat dat nergens voor nodig was.’

‘De dag dat ik naar een psycholoog moet is de dag waarop jullie zien hoe ik mijn rokje ophijs en een paar wanten brei.’

Joe en Laird schoten in de lach, maar Megan trok haar wenkbrauwen op. Ze wisten allemaal dat Megan bijna elke dag naar *Oprah* keek.

‘Jij vindt dat mannen geen therapie nodig hebben?’

‘Ik niet, in elk geval.’

‘Maar in het algemeen?’

‘Dat zou ik echt niet kunnen zeggen.’

Megan leunde achterover. ‘Ik denk dat Monica een punt heeft. Als je het mij vraagt heb jij last van bindingsangst.’

‘Dan zal ik het jou vooral niet vragen.’

Megan leunde naar voren. ‘Wat is de langste relatie die je hebt gehad? Twee maanden? Vier maanden?’

Travis dacht na over deze vraag. ‘Ik heb bijna een jaar lang iets met Olivia gehad.’

‘Volgens mij heeft ze het niet over de middelbare school,’ zei Laird. Zo nu en dan genoten zijn vrienden ervan om hem een hak te zetten.

‘Bedankt, Laird,’ zei Travis.

‘Waar heb je anders vrienden voor?’

‘Geef nou eens gewoon antwoord,’ zei Megan.

Travis trommelde met zijn vingers op zijn been. ‘In dat geval moet ik zeggen: ik zou het niet weten.’

‘Met andere woorden, niet zo lang dat het indruk heeft gemaakt?’

‘Wat zal ik ervan zeggen? Ik heb nog geen vrouw ontmoet die zich met jullie kan meten.’

Ondanks de invallende duisternis zag hij dat ze zich geveild voelde. Hij had lang geleden al geleerd dat vleierende woorden op dit soort momenten de beste verdediging vormden, vooral omdat ze meestal oprecht waren. Megan, Liz en Allison waren

geweldig. Een en al hartelijkheid, trouw en gezond verstand.

‘Nou, ik vind haar aardig. Het is maar dat je het weet,’ zei ze.

‘Ja, maar jij vindt iedereen met wie ik uitga aardig.’

‘Dat is niet waar. Leslie mocht ik niet.’

Geen van de vrouwen had Leslie aardig gevonden. Matt, Laird en Joe, daarentegen, hadden geen bezwaar gehad tegen haar gezelschap, zeker niet als ze een bikini droeg. Ze was een ware schoonheid en hoewel ze niet het type was met wie hij ooit zou willen trouwen, hadden ze wel veel plezier gehad zolang het duurde.

‘Ik wil alleen maar zeggen dat ik vind dat je haar moet bel-len,’ hield ze vol.

‘Ik zal erover nadenken,’ zei hij, in de wetenschap dat hij dat niet zou doen. Hij stond op, op zoek naar een uitweg. ‘Iemand nog een biertje?’

Joe en Laird tilden tegelijk hun flesje op, de anderen schud-den hun hoofd. Travis liep naar de koelbox en bleef bij de schuifdeur naar zijn huis even staan. Hij dook naar binnen, zette een andere cd op en luisterde hoe de nieuwe muziek door de tuin zweefde toen hij de biertjes mee terugnam. Megan, Allison en Liz hadden het inmiddels over Gwen, hun kapster. Gwen had altijd goede verhalen, waarvan de meeste gingen over de clandestiene activiteiten van de dorpsbewoners.

Travis hield zijn biertje vast en keek uit over het water.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Laird.

‘Ach, niets belangrijks.’

‘Wat dan?’

Travis keek hem aan. ‘Is het je wel eens opgevallen dat sommige kleuren ook namen zijn, en andere niet?’

‘Waar heb je het over?’

‘Wit en zwart. Meneer De Wit. Zoals meneer De Wit van de bandenwinkel en meester De Zwart van de lagere school.

Maar meneer Oranje of meneer Geel kom je niet tegen. Alsof sommige kleuren goede namen zijn, maar andere juist stom klinken. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Daar heb ik nou eigenlijk nooit over nagedacht, moet ik je zeggen.’

‘Ik ook niet. Tot een minuut geleden, dan. Maar het is toch gek, of niet?’

‘Dat zal wel,’ beaamde Laird uiteindelijk.

Beide mannen zwegen even. ‘Ik zei toch dat het niet belangrijk was.’

‘Ja.’

‘Had ik gelijk?’

‘Nou en of.’

Toen de kleine Josie voor de tweede keer in een kwartier tijd een driftbui kreeg – het was bijna negen uur – nam Allison haar in haar armen en gaf ze Laird die blik: de blik die zei dat het tijd was om te gaan zodat de kinderen naar bed konden. Laird ging er niet tegenin en toen hij opstond, keek Megan naar Joe, knikte Liz naar Matt en wist Travis dat de avond ten einde was. Ouders dachten dan wel dat ze de baas waren, maar als het puntje bij het paaltje kwam, waren het de kinderen die de regels bepaalden.

Hij had kunnen proberen een van zijn vrienden over te halen om te blijven en misschien was hem dat nog wel gelukt ook, maar hij was er lang geleden al aan gewend geraakt dat zijn vrienden er een ander tijdschema op nahielden dan hij. En trouwens, hij had zo’n donkerbruin vermoeden dat zijn zusje Stephanie nog kwam. Zij moest uit Chapel Hill komen, waar ze haar master biochemie deed. Ze logeerde bij hun ouders, maar meestal was ze gespannen van de rit, had ze zin in een kletspraatje en lagen hun ouders al in bed. Megan, Joe en Liz stonden op en begonnen de tafel af te ruimen, maar Travis wuifde ze weg.

‘Dat doe ik straks wel. Geen probleem.’

Een paar minuten later werden twee SUV's en een busje volgeladen met kinderen. Travis stond op de veranda voor zijn huis en zwaaide hen uit toen ze de oprit uitreden.

Vervolgens slenterde hij naar de stereo, rommelde door zijn verzameling cd's, pakte *Tattoo You* van The Rolling Stones en zette het geluid harder. Terwijl hij naar zijn stoel liep, pakte hij nog een biertje, legde zijn voeten op tafel en leunde achterover. Moby kwam naast hem zitten.

‘Dan zijn we even met zijn tweetjes,’ zei hij. ‘Hoe laat komt Stephanie, denk je?’

Moby wendde zijn blik af. Zolang Travis de woorden ‘bal’ of ‘uit’, ‘stukje rijden’ of ‘wil je een bot’ niet zei, was Moby niet geïnteresseerd.

‘Zal ik haar bellen om te vragen of ze al onderweg is?’

Moby bleef in de verte staren.

‘Ja, dat dacht ik al. Ze komt als ze komt.’

Hij dronk zijn bier en staarde naar het water. Achter hem hoorde hij Moby janken. ‘Wil je je bal?’ vroeg hij uiteindelijk.

Moby kwam zo snel overeind dat hij de stoel bijna omver duwde.

De muziek was de druppel, dacht ze. Dit was met recht een van de rotste weken van haar leven. Harde muziek. Oké, negen uur op een zaterdagavond was zo erg nog niet, zeker gezien hij duidelijk bezoek had, en tien uur was ook nog niet zo onredelijk. Maar elf uur? Terwijl hij in zijn eentje met zijn hond aan het spelen was?

Vanaf het terras achter haar huis kon ze hem net zien zitten in de korte broek die hij al de hele dag aan had. Hij had zijn voeten op tafel en af en toe gooide hij de bal terwijl hij naar de rivier staarde. Waar zat hij in vredesnaam aan te denken?

Misschien moest ze niet zo moeilijk doen. Ze moest hem ge-